

[Herluf Rasmussen:]

materiel og personer, som intet havde at gøre med denne sag, ud over at de som fredelige vejfarende var så uheldige at passere netop det sted, hvor den hidsige jagt gik ind i sin afgørende fase.

Det er såre naturligt, at de vejfarende, som den pågældende søndag overværede politiets jagt på de unge lovovertrædere, spurgte sig selv, om det nu også var nødvendigt med en så formidabel og farlig jagt i en tæt søndagstrafik.

Det er som bekendt politiets opgave bl. a. at sørge for, at love og vedtægter bliver overholdt, og at forfølge eventuelle overtrædere af disse love og vedtægter. Men det kan ikke være ligegyldigt, på hvilken måde dette sker, og det forekommer mig, at en skarp forfølgelse på hastigheder i nærheden af 100 km i timen i tæt trafik er at sammenligne med, at der på en strøggade i myldretiden bliver affyret skarpe skud efter en tyveknægt. I begge tilfælde vil der være størst chance for, at uskyldige bliver ramt. Derfor bør den højtærede justitsminister tage skridt til, at gentagelser forhindres. Dermed være ikke sagt, at man skal se bort fra love og vedtægter og frede dem, der stjæler automobiler, men en fornyet instruks vil formentlig være på sin plads. Et af de skridt, der også bør tages, ligger på det præventive område. Der må gøres mere for at forhindre tyverier. Der må stilles krav om en bedre og forsvarligere sikring af automobilerne, f. eks. ved at gøre ratlåås obligatorisk og ved at forlange, at vogndørene under alle omstændigheder, når vogne henstilles, er aflåsede.

Den fornemste opgave for politiet er som bekendt at forhindre, at forbrydelser finder sted. Men hvordan tror den højtærede justitsminister egentlig at denne opgave kan røgtes, når forfølgelsen af politistyrken overhovedet ikke sker i takt med udviklingen? Jeg ser meget gerne et initiativ fra den højtærede justitsministers side i så henseende.

Justitsministeren (*Hans Hækkerup*): Da det ærede medlem i sin motivering begyndte

at tale om skarpe skud, blev jeg ærlig talt bange for, at han skulle slutte op bag den professor ved landbohøjskolen, som har foreslået at skyde automobiltyvene. Jeg er taknemlig for, at det ikke blev konklusionen.

Må jeg dernæst sige til det ærede medlem, at det rejste spørgsmål er jo ikke af ny dato. Det fremgår bl. a. af, at justitsministeriet allerede i 1939, da man gav politiet dispensation fra de dagældende hastighedsbestemmelser bl. a. ved forfølgelse af biltyve eller for at standse spirituspåvirkede motorkørere, i en cirkulæreskrivelse indskærpede, at overskridelse af den tilladte hastighed dog ikke burde ske uden i tilfælde, hvor, som det hed, „opgavens beskaffenhed og betydning opvejer den dermed forbundne fare, og altid under størst mulig hensyntagen til førerens evne og vognens egnethed til at gennemføre kørslen.“

Jeg har i sagens anledning ladet indhente udtalelser fra rigspolitichefen og fra rigsadvokaten.

Rigspolitichefen har bl. a. udtalt, at en politiaktion, der går ud på at standse og anholde en automobiltyv, under alle omstændigheder vil indeholde et risikomoment, men at man, da det kun er yderst sjældent, at der indtræffer uheld, der med rimelighed kan tilskrives den forøgede risiko ved, at tyven ved sig forfulgt, og da hensynet til retssikkerheden afgjort taler for, at automobiltyverier opklares i så vid udstrækning som muligt, ikke i almindelighed bør give afkald på at forfølge eller indkredse biltyve.

Det hedder videre i rigspolitichefens udtalelse, at personalet i færdselspolitiet gentagne gange er instrueret om at udvise forsigtighed under forfølgelsesaktioner og at være opmærksom på risikoen for andre trafikanter, ligesom det er fremhævet, at man altid, hvor det er muligt, skal søge gennem tilkaldelse over radioen at etablere en spærring foran det eftersøgte køretøj, idet denne metode, alt taget i betragtning, må antages at frembyde de færreste risikomomenter.

Også rigsadvokaten finder det både ønskeligt og nødvendigt, at personer, der har